

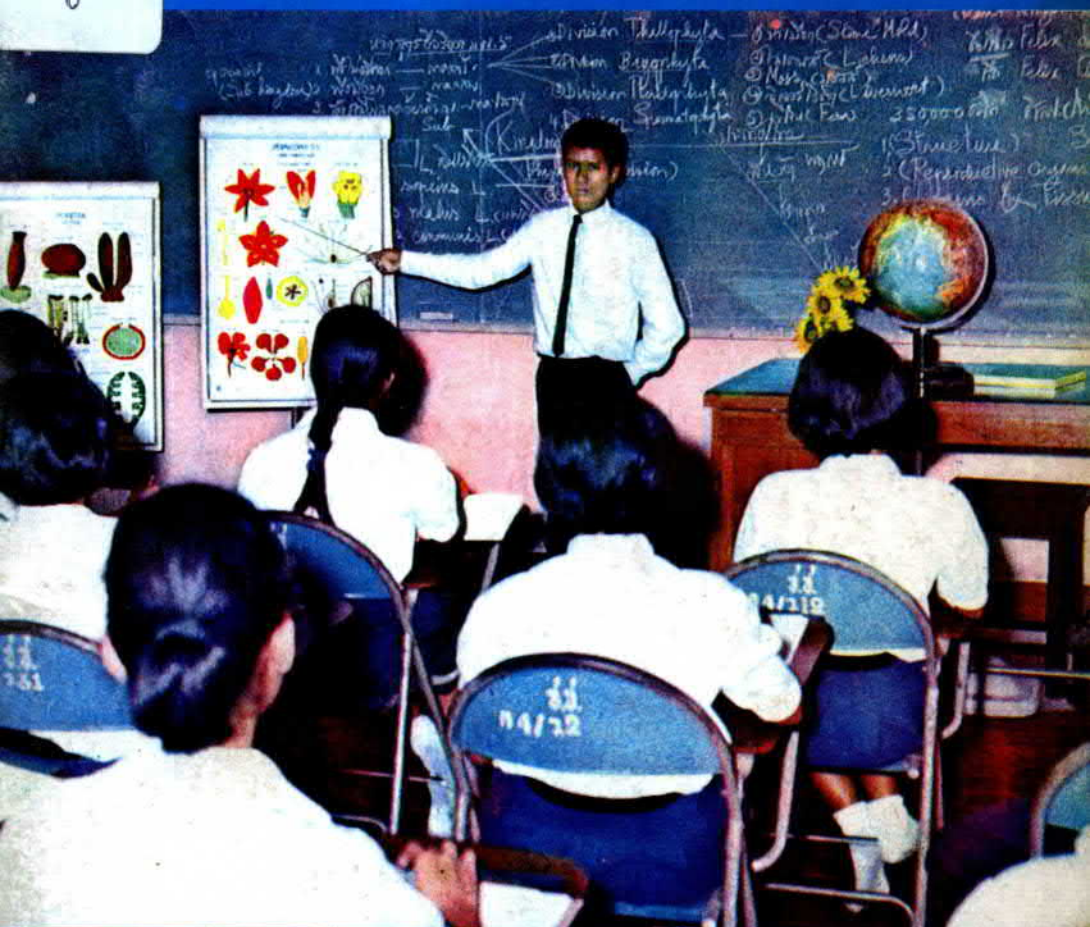

นิทานร้อยบรรทัด เล่ม ๖

เรื่อง ประชาธิปไตยที่ถาวร

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗

60

ของ กระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ

นิทานร้อยบรรทัด เล่ม ๖

เรื่อง

ประชาธิปไตยที่ถาวร

ชั้นประถมปีที่ ๗

ของ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์แจก ห้ามขาย

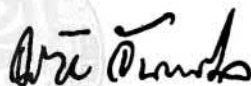
๐๐๘๕๗ ๑.๒

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง อนุญาตให้ใช้แบบเรียนในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือนิทานร้อยบรรทัด เล่ม ๖ เพื่อใช้เป็นแบบเรียนวิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษา เรื่อง “ประชาธิปไตยที่ถาวร” ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณา แล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๗

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Anan Pongthorn'.

(นายอภัย จันทวิมล)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือนิทานร้อยบรรทัด เล่ม ๒ เรื่อง “ประชาธิปไตย
ที่ถาวร” นี้ กรมวิชาการได้ขออนุมัติกระทรวงศึกษาธิการ
มอบหมายให้ หลวงสำเร็จวรรณกิจ เรียบเรียงขึ้น เพื่อใช้เป็น
หนังสือแบบเรียนวิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗

กรมวิชาการ

สารบัญ

เรื่อง ประชาธิปไตยที่ถาวร

หน้า

นิทานเรื่องที่ ๑	ทุกคนรู้หน้าที่	๑
นิทานเรื่องที่ ๒	ต่างไม่ลืมน้ำที่ตน	๗
นิทานเรื่องที่ ๓	มุ่งมันผลส่วนรวม	๑๔
นิทานเรื่องที่ ๔	ร่วมกันรับความสุข	๑๙
นิทานเรื่องที่ ๕	ทุกฝ่ายพอใจในโชคตน	๒๗

นิทานเรื่องที่ ๑ - ทุกคนรู้หน้าที่

เด็กชายแดง	ลูกตำรวจ	อ้อยคงรัก
แม่ตระหนักร	เหมือนวงศ์วาน	เป็นหลานบ้า
เผ่าปรงปั่น	ไม่รามือ	รื้อระอา
เพราะรู้ว่า	เป็นหน้าที่	หนีไม่พ้น
เด็กของชาติ	หากขาด	ผู้ใหญ่ปั่น
อนาคต	นับวัน	จะปั่น
จะเติบโต	เพียงเห็น	เป็นรูปคน
ส่วนจิตใจ	จะมีตมม	ไม่เป็นการ
อันพ่อแม่	ครุบา	อาจารย์ทั่ว
รวมผู้ใหญ่	ต้องเป็นรู้	อยู่รอบด้าน
คอยตะล่อม	มิให้	ไปทางพาล
จนจบกาล	รู้ดีชั่ว	ด้วยตัวเอง
หน้าที่บ้าน	กับโรงเรียน	เวียนเหมือนจักร
หมุนไม่พัก	รักษาวง	ไว้ตรงเผง
ช่วยกันขัด	ช่วยกันเกลา	ให้เข้าเพลง
เสมือนเร่ง	ตีเหล็ก	กำลังร้อน
จะเอารูป	อย่างไร	ได้ทั้งนั้น
หากขยัน	ไม่ย่อท้อ	ระย่อหย่อน

เด็กจะต้อง
เป็นทุนรอน
โรงเรียนปิด
ถึงเวลา
ตามที่อ้อย
แดงไม่ดื้อ
“คุณป้าครับ
เขาเลื่องลือ
เป็นปู่ครู
นักก็ตั้ง
แดงสงสัย
สอนซ้ำซ้ำ
คุณป้าสอน
เฝ้าแต่เหลียว
อ้อยว่า “ถูก
งานแม่บ้าน
มานั่งสอน
ก็ทบทวน
แดงว่า “งาน
มอบเด็กเด็ก
คุณป้าว่าง

ดีแท้
ลืบไป
แดงก็ติด
ก็ไม่คร้าน
กำหนดให้
พูดจา
คุณครูใหญ่
กันว่า
ศิษย์หา
ร้อยพัน
ว่าทำไม
พม่าเพรื่อ
แดงนานนิต
หาคนนวด
แล้วป้า
มากมี
เป็นส่วนตัว
หนักเหนียว
แม่บ้าน
คนใช้
ก็เบา

อย่างแน่นอน
ไม่ขาดมือ
อยู่กับป้า
อ่านหนังสือ
ได้ฝึกปรือ
ก็น่าฟัง
ใหญ่สมชื่อ
วิชาขลัง
บรรดาอย่า
หนักทีเดียว
ท่านไม่เบื่อ
ใช้ประเดี๋ยว
ปิดเป็นเกลียว
ว่าบวดราว”
มีหน้าที่
มาแต่สาว
แม้ชั่วคราว
ชวนเมื่อยล้า”
งานไม่ใหญ่
ทำดีกว่า
เอาเวลา

มาสอนแดง
ไม่ต้องไป
ไม่ต้องฟัง
กำลังเล่น
ที่แดงว่า
อ้อยร้องว่า
พูดให้เบลอ
ให้นั่งเขียน
ให้ล้มกับ
เป็นนักเรียน
ต้องเคร่งครัด
เสียงระฆัง
ให้รู้เล่น
เสร็จศึกษา
จะกอบปรัก
มีระเบียบ
ให้เป็นคน
อันจะเกณฑ์
งานแม่บ้าน
มีเด็กเด็ก
ปล่อยอย่างนี้

ดูท่า
โรงเรียน
ระฆังเช้า
ระฆังราน
อย่างนี้
“ไม่ได้!
เวลา
นั่งอ่าน
ก่อนระฆัง
มีหน้าที่
ต่อวินัย
คืออาณัติ
รู้งาน
ออกมา
การงาน
มีวินัย
รู้หน้าที่
ให้ป่า
ไม่ต้องดู
คนไข้
ไม่กี่วัน

จะเข้าที่
เพียรตื่นเช้า
ขวัญแทบหนี
เหมือนमारมี
ดีไหมครับ”
ไม่เข้าเรื่อง
เดียวป่าปรับ
นานไม่นับ
ว่าดังมาร
หนีไม่ได้
ใช้อยู่บ้าน
ดัดสันดาน
ไม่ปะปน
เป็นพ่อบ้าน
ไม่สับสน
ไว้ครองตน
มีสำคัญ
มาเป็นครู
ปล่อยไว้นั้น
ให้ช่วยกัน
เป็นนรก

แดงรู้ไหม
 ไม่ชอบเขา
 เรียกเด็กเด็ก
 ขจัดสิ่ง
 บ้านของเรา
 เด็กรับใช้
 ต้องทั้งสั่ง
 มิฉะนั้น
 พวกคนครว
 ก็ทำให้
 แต่ก็ต้อง
 เดี่ยวคนกิน
 แดงได้ไป
 ท่านเรือนใหญ่
 ดักบาตรพระ
 ก็เพราะป่า
 แดงกับเพื่อน
 มีที่เรียน
 ก็เพราะครู
 ต่างตั้งหน้า
 อันพระสงฆ์

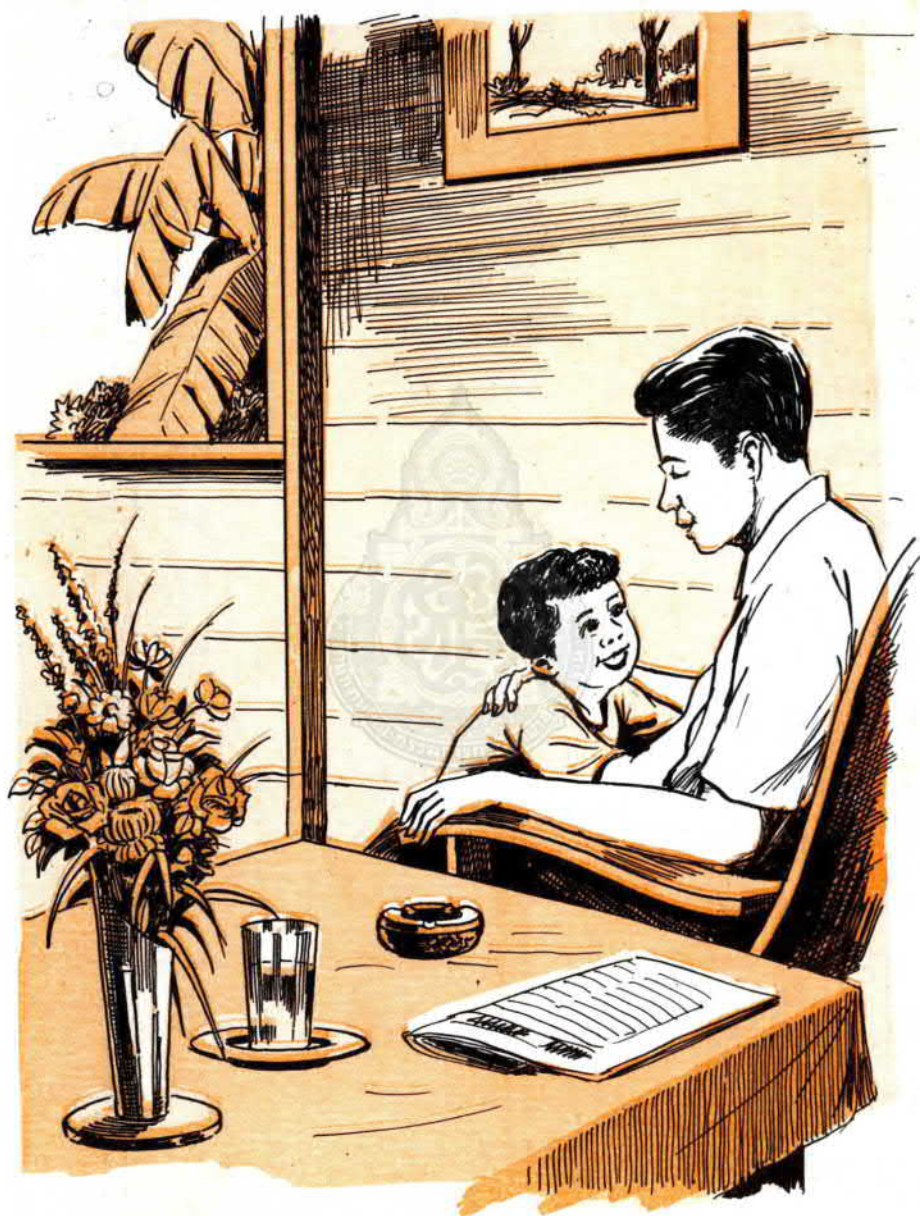
ว่าทำไม
 อยู่ในมุ้ง
 ดูเรือนชา
 ตกปรก
 ใครเขา
 ไม่คอยสั่ง
 ทั้งกำกับ
 งานได้
 หุงหา
 ไข่เขา
 คอยเตือนให้
 ต้องคอย
 เรียนทุกวัน
 ได้ข้าวปลา
 ได้ขบฉัน
 แม่บ้าน
 เด็กเด็ก
 เรียนได้
 น้อยใหญ่
 ทำหน้าที่
 องค์เจ้า

บ้าตื่นเช้า
 ม้วนอนหมก
 บ้านที่รัก
 ให้หมดไป
 จะอินัง
 ก็ไกล
 จึงฉับไว
 ไม่เรียบร้อย
 อาหารเข้า
 จะทอดย
 ไม่ตะบอย
 ก็เสียงาน
 ทันเวลา
 พร้อมอาหาร
 ทุกวันวาร
 คอยนำพา
 ทั้งเล็กใหญ่
 สมปรารถนา
 ไม่ระอา
 ที่ผูกมัด
 ที่เคารพ

สุขสงบ	ภาวนาธรรม	นำปฏิบัติ
เสริมพระศาสน์	เป็นนิศย์	กิจวัตร
ได้โปรดเว—	โนยลัศว์	เพราะพวกเรา
ร่วมใจกัน	ทำบุญ	อุดหนุนท่าน
จตุปัจจัย	ไทยทาน	ใช้งานเปล่า
เพียรอุบถัมภ	บำรุง	ไม่ดูเบา
ศาสน์รุ่งเรือง	รัฐเนา	นิรภัย
ด้วยปกครอง	สะดวกตาย	วายวิตก
เพราะทุกฝ่าย	หยิบยก	เป็นข้อใหญ่
ว่ารู้จัก	หน้าที่	มีจิตใจ
รักประชา—	ธิปไตย	นั่นสำคัญ
ทุกทุกคน	ไม่ต้องให้	ใครบังคับ
ด้วยหน้าที่	คอยกำกับ	เป็นคำขวัญ
“รักเป็นใหญ่	ต้องเขอฮวย	ช่วยเหลือกัน
ใครถนัด	อะไรบัน	แบ่งกันทำ
ตัวจักรใหญ่	ไต้งาน	เพราะตัวย่อย
ทำหน้าที่	ตามมากน้อย	ไม่ถล่า
ให้ผิดพลาด	เสียการ	งานประจำ
นั่นแหละกรรม	วิธี	ที่ถาวร”

นิทานเรื่องที่ ๒ - ต่างไม่ลืมน้ำที่ตน

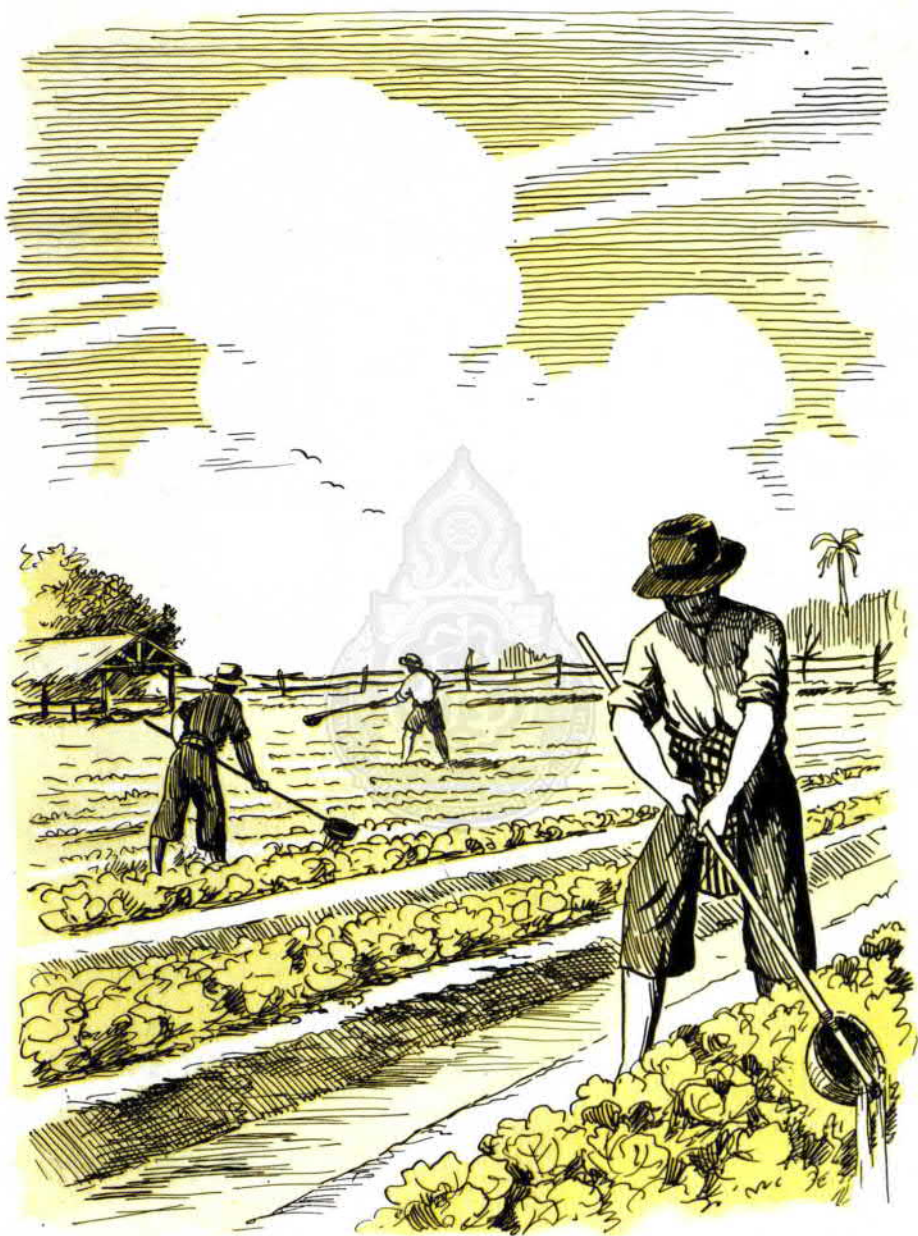
ปิดภาคเรียน	แดงเพียร	ไปหาพ่อ
ได้ติดต่อ	มิให้ร้าง	อย่างอ้อยสอ
พ่อแม่ลูก	ต้องผูกพัน	มันอาหาร
ลูกจักได้	ตั้งวร	ซึ่งความจริง
ว่าที่รัก	สองสถาน	โบราณระบุ
คือพ่อแม่	กับครู	อย่ามัวนั่ง
มันระลึก	มันบูชา	อย่าซังซิง
จักเป็นมิ่ง	มงคล	ดลแก่ตัว
แดงต้องพรา	จากพ่อแม่	มาแต่น้อย
มาพักพิง	อยู่กับอ้อย	ไช้เรื่องหัว
ว่าเขาถูก	เขามาเลี้ยง	เลี้ยงสิ้นกลัว
หลงชมชั่ว	จักต้องซ้ำ	ระกำใจ
ซึ่งความจริง	ช่วยเลี้ยง	เพียงช่วยชี
มิให้ลื	หน้าที่เรียน	เปลี่ยนนิสัย
เป็นเกียจคร้าน	เกลียดหนังสือ	คือตามวัย
ด้วยพ่อแม่	วุ่นกับไร่	ใครจะปราม
ครูอบรม	ไว้ดี	ที่โรงเรียน
กลับมาบ้าน	พาเหียร	ใครไม่ห้าม

เหมือนตบมือ
เด็กจะทราบดี
เข้าวันนั้น
ว่า “แดงกลัว
สิ่งให้รับ
ถ้าอยู่ช้า
แต่แดงอยาก
สับดาห์เดียว
ตั้งใจไว้
ว่าภาคปลาย
ดำรงว่า
โยจะต้อง
อยู่ใกล้ป่า
ได้รับรัก
อยู่กับพ่อ
หาเวลา
ต้องหมกตัว
ด้วยหน้าที่
จะฟังแม่
งานในไร่
มาให้พ่อ

ข้างเดียว ไหน
ต้องเสียดาย
แดงพลอด
คุณป้ารอ
กลับไป
จะว่าดี
ใกล้คุณพ่อ
ดูจะน้อย
แนวแน่
ปีนี้
“แดงใช้เด็ก
ให้สอน
หรือใกล้พ่อ
และสงสาร
มีบกพร่อง
ไม่พอ
อยู่ในไร่
สำคัญ
ของแดง
ส่วนของเขา
เหมือนซ้ำเติม

จะได้ความ
เมื่อปลายมือ
นั่งอดพ่อ
กวตหนังสือ
ได้ฝึกปรี
เด็กไม่ดี
ต่ออีกหน่อย
ไม่สมที่
แต่ต้นปี
ได้อยู่ยาวนาน”
เล็กเหมือนก่อน
เช่นเด็กด้าน
ดีพอการ
เสมอกัน
ตรงที่พ่อ
มากวดขัน
ตลอดวัน
ก็ไม่ลง
ช่วยแบ่งเบา
ก็ต้องส่ง
เพิ่มพะวง

แดงไม่ส่ง—

แดงนั่ง

ถึงงานไร่

ตามที่ป่า

ที่ชอบเป็น

เคยชักป่า

ป่าว่าคน

มัวล้ายาก

เพราะงานต่ำ

“แดงสงสัย

มาทำงาน

ไม่ให้ลูก

เป็นชาวไร่

ตำรงว่า

ว่าโยพ่อ

เพราะว่างาน

แต่พ่อทำ

พ่อเรียนมา

เรียนสำเร็จ

จะปลูกพืช

ไว้เลี้ยงกัน

สารบ้าง

พึ่งพ่อ

ที่รับปราบ

เคยพรรณนา

ชาวไร่

ว่าทำไม

ถึงงานยาก

ก็ไม่มี

สบลำบาก

ว่าทำไม

ที่มีชอบ

ได้ร่วมเหยา

ไม่มีวัน

“แดงไม่รู้

ไม่คิด

นอกจากนี้

ไม่ได้

ทางเพาะปลูก

แล้วก็

พันธุ์ไม้

ไม่พัก

หรืออย่างไร”

พ่อให้ทราบ

มาแต่ไหน

ว่าใครใคร

ต้องกรากกรา

ชอบลำบาก

ความคิดต่ำ

หน้าที่ทำ

ยากทั้งนั้น

คุณพ่อชอบ

มีเซตกัน

สมเฝ้าพันธุ์

ได้สุขใจ”

จึงดูผิด

หางานใหม่

มีถมไป

ดอกถูกรัก

ถูกใจพ่อ

ยังสมัคร

ให้พร้อมพรัก

ต้องขาดแคลน”

แดงว่า “พีช
 แดงเคยเห็น
 ไม่เห็นใคร
 แม้ยากจน
 ดำรงว่า
 พ่อจะเลิก
 ที่ปลูกแล้ว
 ทุกทุกไร่
 ต่างไปหา
 อย่างแดงเดิน
 พีชผลไม้
 คงเหลือพอ
 เข้าใจแล้ว
 พ่อไม่กล้า
 พ่อรักลูก
 แต่รักไร่
 ถึงลูกแดง
 อยากจะคลอด
 แต่โรงเรียน
 ขึ้นทั้งไป
 ครูของแดง

ผลไม้
 ดินดาษ
 ต้องประสบ
 อยู่แค้นแค้น
 “เอาละ
 ปลูกพีชพันธุ์
 ก็จระ
 ในท้องถื่น
 งานใหม่
 แต้มหมากรุก
 ที่ว่าดิน
 แมลงวัน
 หรือยัง
 ทำอะไร
 ตั้งดวงใจ
 นั้นแรง
 ก็เหมือนกัน
 เคลียอยู่
 ต้องรัก
 มันก็ถ้อย
 ก็เหมือนกัน

ในตลาด
 นับตั้งแสน
 พบแร้นแค้น
 ก็มีกิน”
 ถ้ากระนั้น
 เสียให้สิ้น
 ปล่อยคาติน
 ทำเหมือนกัน
 หวังให้สุข
 เมื่อก็นั้น
 นับหมื่นพัน
 กระมังแดง
 ตั้งที่ว่า
 ให้แดงแดง
 ไม่กลางแดง
 ยิ่งใดใด
 มันรักพ่อ
 ให้ใกล้ใกล้
 กว่าใครใคร
 ทรลักษณ์
 มันรักศิษย์

มิได้คิด
เมื่อแดงดื้อ
ต้องประจักษ์
เพราะหน้าที่
แต่แดงคิด
หัวหูล่ง
เลยน้อยเนื้อ
พอเติบโต
โอ้ออกโอ้!
เมื่อยังเล็ก
กลับมีดมน
ยิ่งเติบโต
ใครมาทัก
แม่พ่อแม่
ก็หันหลัง
จงรีบเตรียม
โอ้! ป่านนี้
นอนไม่หลับ
จะหักห้าม

เป็นขึ้นไป
เถลไถล
ว่าไม่เรียว
ครูดิ
ว่าท่านซึ่ง
ไม่พักสอน
ต่ำใจ
คิดได้
มัวทะนง
ท่านรักใคร่
วนเวียน
ยิ่งโง่
ใครมาติ
จะโคกเศร้า
ให้ตะพืด
หีบห่อ
คุณบ้า
ไม่มีสุข
อย่างไร

ให้ผิดหลัก
ก็ไม่รัก
เหนียวลงไป
ต้องดีศิษย์
ถึงจะใส
เหมือนก่อนไร
ไม่อยากเรียน
ก็สายโร
หลงพาเหียร
สอนให้เพียร
ว่าท่านซึ่ง
มีทฐิ
ต้องหมดหวัง
เผ้าอินัง
ยึดแต่ทราวม
อย่ารอช้า
คงพรา่ถาม
ทุกโมงยาม
ไม่บรรเทา”

นิทานเรื่องที่ ๓ - มุ่งมั่นผลส่วนรวม

ที่บ้านนา	วันนั้น	พากันโจษ
ว่าในหลวง	จะมาโปรดฯ	ให้หายเหงา
ทั้งลูกเด็ก	เล็กแดง	แต่งตัวเพรา
เตรียมรับเจ้า	อยู่หัว	ทุกตัวตน
บ้างอุ้มลูก	จุฬาลาน	ผ่านอำเภอ
หอบรำเรอ	แพงแดงโม	โตโตผล
มาประกวด	อวดกัน	ใครไม่จน
จักถวาย	จุมพล	วางนองเนื่อง
ที่แก่เฒ่า	ถือไม้เท้า	ก้าววังนง
ถึงเหงื่อตก	ก็ไม่พก	ไม่คางเหลือง
เดินมาตั้ง	ไมล์ไมล์	ไกลตัวเมือง
แรงหมดเปลือง	เท่าไร	ไม่นำพา
พวกอำเภอ	กำนัน	พากันช่วย
ผู้เจ็บป่วย	ถึงสิ้นทัด	ขัดแข้งขา
ที่เต็มห้อง	เป็นลม	ให้ดมยา
ทุกถ้วนหน้า	ต่างพื้น	ยีนตาโพลง
ชะเง้อชะแง้	แลหา	พระร่มเกล้า
เขาร้องเร้า	เสด็จแล้ว	เขย่งไหย่ง

ยีนไม่เห็น	เกาะตะกาย	เป็นสายโยง
เหมือนเล่นโพง	ปางเฮย	เขยชโย
พอเสด็จ	พระราชดำเนิน	เดินมาไกล
หมอบกราบไหว้	ประณตน์อม	พร้อมกันให้
เป็นไทยแท้	แนนิยม	พระร่วมโพธิ์
เพื่อภิญโญ	พระยศยิ่ง	เป็นมิ่งเมือง
ทรงทักทาย	ถามทุกข์สุข	ทุกถ้วนหน้า
ยิ่งแก่เฒ่า	คลานเข้ามา	เฝ้าชิดเบื้อง
บาทยุคล	พระจุมพล	มิให้เยื้อง
ทรงถามเรื่อง	ทำกิน	ในถิ่นตน
ทั้งดูซ่อม	บ้านวม	ก็มาด้วย
แดงเข้าฉวย	มือปุ๋ย่า	พาดันตัน
“ถ้าปุ๋ย่า	มัวชักช้า	สาละวน
ประเดี้ยวก็	เสด็จพัน	ต้องเศร้าใจ”
ซ่อมบอกว่า	“ไกลแค่นี้	ก็ดีแล้ว
แสนผ่องแผ้ว	ขึ้นดา	จะหาไหน
ที่เหน็ดเหนื่อย	เมื่อยร่า	มาแต่ไกล
ก็หายหมด	กลับไปไร่	ได้เรี่ยวแรง
โอ้พระร่วม	โพธิ์ทอง	ของทวยราษฎร์
ทรงมุ่งมาด	ปลุกใจ	ให้เข้มแข็ง
สมเป็นเจ้า	แผ่นดิน	สิ้นระวาง

รักตำแหน่ง	หน้าที่	ดีสุดใจ
ทรงสถะ	พระตำราญ	เพื่อบ้านเมือง
เพื่อรุ่งเรือง	เทียมหน้า	เทียมบ่าไหล่
เขาชาวโลก	ที่มั่งคั่ง	ทั้งใกล้ไกล
เพื่อประชา—	ธิปไตย	อันถาวร
พระนิราศ	แรมร้าง	ห่างประเทศ
ทุกขอบเขต	ประกาศเกียรติไทย	ให้กระฉ่อน
ว่าไทยคือ	ไทท้าว	เจ้านคร
สุโขทัย	เก่าก่อน	ดีกดาบรพ
ไทยเจริญ	รุ่งเรือง	สมเมืองทอง
รวมพวกพ้อง	ตั้งเป็นชาติ	สามารถชน
แข่งกับใคร	ที่จุใจ	มาโรมรัน
ไทยยึดมั่น	สุชานต์	ไม่รานใคร
กรณียกิจ	ดั่งว่า	ถ้าประมว
ก็แล้วล้วน	งานใหญ่	ไม่สงสัย
พระวรกาย	แม้แบบบาง	อย่างอโยยา
แต่ดวงหทัย	นั้นเหล็กแท่ง	แข็งไม่ปาน
ทรงรอนแรม	อ้างว้าง	กลางอากาศ
ประชาราษฎร์	ผะผั่ว	ฟังข่าวสาร
ประกาศถ้วน	มงคลล้ำ	ทรงตำราญ
ต่างชื่นบาน	บนบวง	ด้วยห่วงใย

มหาอำนาจ	ทุกประเทศ	ประเวศทั่ว
อำนาจน้อย	แต่ก็กลัว	กับเขาได้
เพราะปราชญ์เปรี๊ยะ	เรื่องปัญญา	อาชาไนย
ทุกชาติใหญ่	ถ่อมตัว	ด้วยกถ์บุญ
อันสมเด็จ	พระบรมรา—	ชินนาถ
พระฉวี	ผูกขาด	โอภาสหนุน
เหมือนแสงโสม	ส่องนภา	คราอรุณ
ช่วยเจือจุน	รัศมี	ด้วยศรีเพ็ญ
ชาวฝรั่ง	หญิงชาย	ทั้งหม้ายสาว
พร้อมกันกล่าว	เย็นยอ	พอได้เห็น
ว่าสมเด็จฯ	ทรงโฉม	โสมดาเย็น
ต่างตื่นตื่น	หมายว่าจันทร์	ดั้นมาดิน
ฉลขององค์	ทรงสรรพ	รับพระโฉม
อนุโลม	ทั้งเทไทย	มิให้ฉิน
ไทยก็ชอบ	เทศก็ชม	สมระบิล
เกิดไทยถิ่น	กำเนิดหญิง	มิ่งนารี
ตามข่าวสาร	รายงาน	ว่าพระแม่
ทรงกังวล	จุ่นแต่	เพิ่มศักดิ์ศรี
ของชาติไทย	สตรีไทย	ไว้ด้วยดี
สมกับที่	เป็นไทย	แต่ไรมา
ทั้งคำเข้า	ข้างาย	ไม่วายว่าง

ต้องแรมร้าง	บรมสุข	ทุกสิ่งสา
เลี้ยลละ	เพื่อหน้าที่	พลีเพื่อพา
ชาตินานาชาติ	นอบน้อม	ยอมเป็นเกลอ
อันราชา	ราชินี	เมาลีราชฎร์
ทรงอำนาจ	ยิ่งใหญ่	ใครเสมอ
ควรเสวย	สุขสรรพ	รับบำเรอ
ใครใครเผด	เพตินคิด	ผิดทำนอง
สมเด็จพระ	ปิยะ	มหाराช
พระราชทาน	โอวาท	รู้ทั่วของ
ให้พระราช	โอรส	ปลดล้าพอง
ว่า 'พ่อเกิด	มาต้อง	รับบาปกรรม
จะนอนนั่ง	ไม่มีสุข	ทุกข์ถึงราชฎร์
เขาคือแรง	ของชาติ	ฉิวะล้า
ประสบทุกข์	ชุกเข็ญ	เป็นประจำ
ก็เหมือนท่า	ลายชาติ	วินาศเทียว
อันยศศักดิ์	อัครฐาน	เหมือนม่านหลอก
บังซึ่งกล	กลับกลอก	สิ้นเฉลียว
ว่าเขาคน	เราคน	ชนเช่นเดียว
ไม่ยึดเหนี่ยว	ว่าไ้คน	ถ่มมนุษย์'

นิทานเรื่องที่ ๔ - ร่วมกันรับความสุข

คำว่างงาน	ในไร่	ได้โอกาส
ก็เข้าเมือง	มิได้ขาด	ตามวันหยุด
บางวันค้าง	อ้างแรม	ไม่รีบรัด
นอนกับบุตร	คุยกับอ้อย	ปล่อยอารมณ์
วันหนึ่งแดง	ขอให้	พาไปเที่ยว
ตลาดนัด	กราวเกรียว	เสียงขรม
มีส้มสุก	ลูกไม้	ขายอุดม
ทั้งได้ชม	ภูมิฐาน	ลานพระเมรุ
สองหลานบ้า	คำพา	ไปขึ้นรถ
ไม่เหมือนเที่ยว	ในชนบท	แบบเดินเล่น
ซึ่งดำรง	สันต์	อย่างชัดเจน
มานั่งชด	รถตระเวน	อึดอัดใจ
แดงว่า “นั่ง	รถอย่างนี้	ดีไหมพ่อ
เหมือนวิ่งห่อ	จากหัว	สุดทางไร่
แดงกับพ่อ	สองวิ่งเล่น	จะเป็นไร
ปล่อยให้รถ	พาป่าไป	แต่คนเดียว”
อ้อยว่า “อ๊ะ!	อะไร	จะให้ป่า
รถเขาพา	ไปไหนไหน	แดงไม่เหลียว

ที่ว่ารัก
 คงไปปวด
 แดงว่า “เปล่า
 แดงจะวิ่ง
 ดำว่า “แดง
 จึงหาญหัก
 ถึงมีสิทธิ์
 กลายเป็นวิ่ง
 ไม่ใช่รถ
 วางเป็นกฎ
 แบ่งทางรถ
 หากทุกฝ่าย
 การสัญจร
 แต่ละส่วน
 พอรถถึง
 ทั้งสามลง
 มีของสด
 ใครต่อใคร
 แดงร้องว่า
 จากไร่เรา
 ตลาดนัด

บ้าเหมือนแม่
 ลดเลี้ยว
 ครับ! คุณบ้า
 ตามติดติด
 เป็นเด็ก
 จะวิ่งแข่ง
 ชินใช้สิทธิ์
 เกะกะ
 อยากเดินเท้า
 จราจร
 ทางเท้า
 ยึดมัน
 สอดคล้อง
 สุขรวม
 ท้องสนาม
 ตากวาด
 ของแห้ง
 รุมล้อมซื้อ
 “นั่นผักแพง
 แทบทั้งนั้น
 โก่งราคา

แน่แท้เทียว
 ให้หลงรัก
 อย่าหลงผิด
 ไม่ห่วงวงหนักร”
 ยังเด็กนัก
 แข่งกับรถ
 ผิดเทศะ
 เกินกำหนด
 เขาแทนทด
 ผ่อนตามควร
 ไม่ก้าวก่าย
 ไม่ผ่นผวน
 ต้องกระบวน
 เพราะร่วมใจ”
 ตามประสงค์
 ตลาดใหญ่
 เป็นแดนไป
 เสี่ยงอื้ออึง
 แดงโมนั้น
 นำมาถึง
 วางค่าจริง

ขึ้นตั้งครึ่ง	ค่อนข้าง	ทั่วทั้งนั้น
ทำไมพ่อ	ไม่นำมา	ค้าเสียเอง
ปล่อยนักเลง	ค้ากำไร	ไม่ผ่อนผัน
ควรจะลด	ค่าครองชีพ	รีบป้องกัน
อย่าให้ทัน	คนยากไร้	ว่าของแพง”
ตำร็องว่า	อ้อ! ลูกแดง	แดงอีกแล้ว
พวกแม่ค้า	ที่มาแถว	อยู่ที่แดง
เขาเหนื่อยยาก	ลงทุน	หนุนด้วยแรง
ไปชนผัก	พักแพง	มาจากนา
ต้องลงแรง	แล้วต้องหา	ค่าขนส่ง
เขามาลง	เสริมทุน	เป็นมูลค่า
คิดกำไร	บวกเข้าไป	เป็นราคา
ที่บอกขาย	ใช้ว่า	เรียกตามใจ
นี่แหละหลัก	การค้า	ถ้าวิบัติ
ร้านตลาด	จะต้องหยุด	สุดแก้ไข
เมืองงานชะงัก	เงินถึง	ตามกันไป
จะบันดาล	อย่างไร	สุขไม่มี
ถ้าพ่อปลูก	ชน ขายเอง	ถึงผลเลิศ
ทนเหนื่อยหน่อย	ผลเกิด	เป็นเศรษฐี
แต่พ่อค้า	แม่ค้า	ที่เคยพิ
รถรับจ้าง	เห็นเมื่อกี้	จะผอมโซ

เหตุเพราะพ่อ
มีพอกิน
ได้ขึ้นชื่อ
แต่พุทโธ!
ภาษิตจิน

คนเราเกิด
กินเท่าแมว
แต่ก็เป็น
ที่ละโมบ
ถึงทำชอบ
ผิดวิธี
บาปเพราะทำ
อ้อยว่า “แดง
ถ้าหากยัง
บ้านเราอยู่
ตัวแดงเอง
หันไปดู
งานใหญ่เล็ก
งานทั้งบ้าน
เพื่อทุกฝ่าย
อันความสุข

เห็นแต่
แล้วไม่พอ
ถือว่ารวย
เพื่อนวอดวาย
มีมา

มามี
นอนเท่าหมา
ความจริง
โลกหลง
ก็เข้าเซิง
สะสมทรัพย์
ให้กลุ่มชน
พึ่งพ่อ
บ้าจะไซ
โยเปรียบดู
ก็เป็นสุข
คนรับใช้
มีประจำ
บ้าไม่แบก
มีงาน
เกิดเพราะงาน

แก่ตัวพ่อ
อยากจะโก
หน่วยก้านโต
เพราะตายเย็น
ว่าดังนี้:
ที่เห็นเห็น
น่ารำเคิญ’
สิ่งควรจำ
พะวงกอบ
เหลือถถ่า
รับระกำ
อลเวง
พอกะมัง
ให้ตรงเผง
ที่ครั้นครอง
สนุกสบาย
ผู้ใหญ่เด็ก
ทำเหลือหลาย
แจกกระจาย
การหาเงิน
ในบ้านสรรพ

ดำเนินดี	ตามลำดับ	รับสรรเสริญ
ทุกทุกคน	ไม่รู้ทุกข์	เสพสุขเพลิน
ความเจริญ	เนานาน	เป็นบ้านแท้
นี้เข้าเค้า	เราร่วม	รับความสุข
แม่บ้านเมือง	ทุกทุกยุค	หากเพียรแก่
กำจัดคน	เห็นแต่แก้ตัว	มัวรังแก
เบียนเพื่อนเพื่อน	เสียจนแย	แทบย่อยยับ”
แดงฟุ้งฟ่อ	ฟุ้งป่า	พาพันโง่
ร้อง “พุทโธ!	เรื่องง่ายง่าย	ไม่ถึงกับ
มุ่งวิมาน	เหนือแผ่นดิน	ต้นหาทรัพย์
ไปไม่รอด	ว่าโชคชะ	น่าอายแทน”
อ้อยกับดำ	เห็นแดง	แจ้งรหัส
โถมนัล	ที่ผู้เยาว์	เข้าถึงแก่น
เมื่อเติบโต	คงไม่เมา	เอาแบบแปลน
อันเป็นแผน	มีแต่ถม	จมไม่ลง
อันเมืองไทย	ไขว่คว้าไร	ซึ่งชุมทรัพย์
หากคนไทย	ไม่สับปลับ	เพียรประตงค์
ให้ประชา—	ชิบไต่ย	ได้ยืนยง
จะมั่นคง	คู่หัด้า	ชั่วฟ้าดิน

นิทานเรื่องที่ ๕ - ทุกฝ่ายพอใจในโชคตน

โรงเรียนหยุด	พักกลางวัน	วันนั้นเหมาะ
แดงจำเพาะ	ขาดเพื่อนเล่น	เช่นนิจสิน
ออกจากห้อง	อาหาร	เสร็จการกิน
ก็ได้ยิน	เสียงดาเพิก	หลังเลิกงาน
“นี่แน่ลุง	ฉันเห็นลุง	ยุ่งแต่กวาด
เก็บกระดาด	ตั้งหอบ	เกลื่อนรอบด้าน
ทั้งเข้าเย็น	เก็บกันเรื่อย	คงเหนื่อยอาบ
ตั้งนมมาน	ทำอย่างนี้	ไม่มีซา
เพิกว่า “อ้าว!	งานซา	เงินก็ทชุด
ทั้งลูกเมีย	คงต้องชุด	กินต้นหญ้า
ขอบคุณคุณ	ช่วยกันหนุน	เรื่องขว่างปา
ให้กระดาด	เต็มตะกร้า	ทุกทุกวัน
เมื่อเข้าวาน	นี่กว่า	ชะตาขาด
คุณครูใหญ่	เก็บกระดาด	จำละหวั่น
ปากกีบ่น	ว่า “นายเพิก	ต้องเลิกกัน
ทำสะอาด	ไม่ทัน	กับเวลา”
ผมบอกท่าน	ว่าก่อนค้า	ผมทำเสร็จ
พอเข้ามีด	ผมลงเม็ด	ลมพัดกล้า

พากระดาษ
 เผอิญท่าน
 เป็นเคราะห์ดี
 มิฉะนั้น
 ถึงงานอื่น
 เป็นภาระโรง
 แดงจตุรจำ
 ไม่แะเวเวียน
 คำแนะนำ
 จนครูใหญ่
 “คุณป้าครับ
 ชนิดไหน
 เป็นภาระโรง
 จะนับว่า
 อ้อยว่า “ได้
 เพราะทำงาน
 ทุกสมัย
 อาชีพแท้
 ทางที่ดี
 อุบัติโลก
 โชคที่แท้

ปลิวเกลื่อนกลาด
 ค่วนมา
 ที่ท่านยัง
 คงไม่พ้น
 พอหาได้
 ละคุณเฮีย
 คำตุงเพิก
 ตรงไปหา
 เป็นความรู้
 ชมว่าหาญ
 งานรับใช้
 ถึงจะดี
 เกือบกวาด
 เหมาะสมัย
 ชี! ทำไม
 เงินตาม
 ใช้เงิน
 ชอบ ชัง
 ควรที่
 เป็นนี้นั่น
 ของใคร

ดาษดา
 ไม่เหมือนเคย
 พังเหตุผล
 ต้องอยู่เฉย
 ไม่ชอบเลย
 ผมพอใจ”
 พอเลิกเรียน
 บ้าผู้ให้
 หูตาไกล
 ชาญวิชา
 สมัยนี้
 มีคุณค่า
 สะอาดตา
 ได้หรือยัง”
 แดงต้องถาม
 เป็นที่หวัง
 เป็นเครื่องยัง
 มิบังควร
 แล้วแต่โชค
 นั้นเรื่องสรวล
 ต้องใคร่ครวญ

แล้วรับเอา	ตามกระบวน	ไม่เบาความ
หากใครใคร	พอใจ	เช่นตาเพิก
งานภารโรง	ไม่ยอมเล็ก	ตั้งแต่งถาม
งานทุกส่วน	จะดำเนิน	เดินไปตาม
ที่บ้านเมือง	พยายาม	ให้เป็นไป
แล้วความสุข	จะประสบ	พบทั่วผู้
จงเร่รู้	แบบนี้	ที่ท่านไซ
ว่าระบอบ	ประชา—	ธิปไตย
ความเป็นไท	เป็นของชน	คนทั้งเมือง
โรงเรียนแดง	เป็นโรงเรียน	จำเนียรมา
ก็เพราะว่า	คนทั้งกลุ่ม	ต่างคุมเครื่อง
จักรทุกตัว	ให้ทำการ	งานหมดเปลือง
ไม่เอาเรื่อง	ใช้ของตน	มาบนเบ”
รัฐบาล	กลุ่มชนใหญ่	ใช้จะแปลก
ก็แบ่งแยก	งานใหญ่	ไม่ไขว่ไขว
แต่ละหน่วย	งานไม่ซ้ำ	ทำจำเจ
คนกับงาน	คะเน	พอสมกัน”
แดงว่า “ผม	พอเข้าใจ	ได้ละครับ
แต่สำหรับ	การก้าวหน้า	ถ้ามัน
ทำแต่หน้า—	ที่ตน	จนครบครัน
ไม่แข่งขัน	เลื่อนฐานะ	จะถูกทาง”

อ้อยว่า “ถูก
 แต่แข่งกัน
 อย่างที่ว่า
 เกิดบาดหมาง
 เกิดว่าวุ่น
 เพราะถือสิทธิ์
 เป็นหิ้งห้อย
 อธิปไตย
 ธรรมบุญ
 ผลที่เกิด
 เพราะความรู้
 มาตรฐาน
 เมื่อยืนดาด
 พอย่ำมใจ
 หลงสิทธิ์
 ยิ่งเหนียวรัง
 เมื่อประชา—
 เหมือนปิดช่อง
 ด้วยพวกเขลา
 ลากประเทศ
 แดงว่า “คน

แล้วแดง
 ให้งานได้
 ชัดแข่งชา
 มุ่งทำลาย
 แข่งบุญ
 บ้าบ้า
 เผยอแข่ง
 ที่ไผ่ฝั้น
 วางกระบวน
 ไม่เหมือนหวัง
 เราทั่วไป
 เลยเหมือนยุ
 ให้คนเขลา
 พันไม่ละ
 เสรี
 ยิ่งยั่ว
 อธิปไตย
 คนดี
 มากกว่า
 พุทโธ่!
 ดีดี

ต้องแข่งขัน
 ไข่ขัดขวาง
 ช้อระคาง
 ใส่ร้ายกัน
 วาสนา
 อย่างน่าขัน
 แสงตะวัน
 ไม่บรรลु
 ล้วนดีเลิศ
 ดังระบุ
 ยังไม่ลु
 ให้ลิ้มตัว
 เอาไปใช้
 โมหะกลัว
 หมดที่กลัว
 ไม่ยอมง
 ไข่ผิดที่
 มิให้โผล่
 พาเฮโล
 ลู่อบาย
 ก็มีมาก

ไยยอมปล่อย	พวกเซลาลาก	ให้เสียหาย
คนนอนหลับ	ทับลีลธิ์	ผิดอุบาย
จึงนอนรอ	วันตาย	นำอายุครัน
อย่างพ่อดำ	ของแดง	ก็แกร่งพร้อม
เชี่ยวชาญ	ไยจึงยอม	ไม่เข้าชั้น
ไพล่ไผอยู่	สู้กับแดด	แดดทั้งวัน
หรือเครื่องเล่น—	โดษแน	ไม่แปรปรวน”
อ้อยว่า “อ้าว!	เอาอีกแล้ว	เจ้าหลานรัก
พ่อเขาบอก	แล้วไม่ยก	จักสงวน
เขาว่าโชค	ของเขา	เข้ากระบวน
ทำนาสวน	เกิดประโยชน์	โสดสำคัญ
คนดีดี	มีดิน	พื้นตลาด
ถึงสามารถ	ทำทุกอย่าง	ทางสร้างสรรค์
แต่สุดท้าย	พวกมีดมน	คนดีอดัน
ทั้งพวกมาก	ร้อยพัน	ไม่พรั่นใคร
พวกเมาสีลธิ์	ควรคิดเห็น	เช่นตาเพิก
งานใดเหมาะ	ไม่ยอมเล็ก	เพราะโชคให้
ทุกทุกคน	มุ่งสร้างผล	เป็นกลไก
ของประชา—	ธิปไตย	ที่ถาวร

จบนิทานร้อยบรรทัด เรื่องที่ ๕

จัดพิมพ์เป็นบริการส่วนหนึ่งของ
โครงการร่วมระหว่าง
รัฐบาลแห่งประเทศไทย
กับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา
ในโครงการ การศึกษาชนบท